

Mál nr. 247/2012**M
og
vátryggingafélagið X v/ sjúkdómatryggingar.****Ágreiningur um rétt félagsins til að skerða bætur vegna rangrar upplýsingagjafar við töku
vátryggingar.****Gögn.**

113. Málskot, móttakið 4.6.2012, ásamt fylgigögnum.

114. Bréf X, dags 13.6.2012, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 30.10.2001 sótti M um sjúkdómatryggingu hjá vátryggingafélaginu X. Í vátryggingarumsókninni svaraði M neitandi spurningu hvort hún reykti eða hafi reykt síðastliðna 12 mánuði. X samþykkti beiðnina og mun iðgjald hafa verið ákveðið í samræmi við fyrrgreindar upplýsingar um að M reykti ekki og hafi ekki reykt í 12 mánuði fyrir töku vátryggingarinnar.

Árið 2011 greindist M með krabbamein sem var bótaskýlt úr sjúkdómatryggingunni. Í tengslum við afgreiðslu bóta kröfunnar aflaði X upplýsinga úr sjúkraskrá M á heilsugæslustöð þar sem heimilislæknir hennar hefur aðsetur. Þar kemur fram að M hafi leitað til læknis á heilsugæslustöðinni 9.1.2001 og er þá haft eftir M að hún hafi hætt að reykja í 12 ár, en byrjað að fíkta aftur fyrir um tveimur árum og sé farin að reykja a.m.k. hálfan pakka daglega síðastliðið ár. Hún vilji hætta að reykja og sé búin að reyna ítrekað undanfarið með hjálp ýmissa nikótínlyfja en ekki gengið. Fékk M lyfseðil og ráðleggingar. Með hliðsjón af þessum upplýsingum úr sjúkraskránni skerti X bætur til M vegna rangra upplýsinga við töku vátryggingarinnar sem nemur hlutfallslegri lækun miðað við hvert iðgjald hefði verið fyrir þá sem reykja í stað þess að miðað var við iðgjald fyrir þá sem ekki reykja.

M hefur ekki sætt sig við afstöðu X. Hún kveðst í einhver ár hafa fíktað við reykingar, þ.e. reykt um 5-10 sígarettur á dag í tvo daga aðra hvora helgi en hætt í ágúst 2000. Hún hafi fallið eina helgi í janúar 2001, en sölumaður vátryggingarinnar hafi talið óþarft að minnast á það í vátryggingarumsókninni. Þá hafi læknir ekki haft rétt eftir henni í sjúkraskránni í janúar 2001.

Álit.

M ritaði undir vátryggingarumsóknina eigin hendi og staðfesti að hún hafi svarað spurningum rétt samkvæmt bestu vitund. Ekkert liggur fyrir um það að sölumaður vátryggingarinnar hafi heimilað að upplýsingagjöf í umsókninni mætti vera með þeim hætti sem hún staðhæfir. Þá er heldur ekkert fyrirbyggjandi í gögnum málsins sem gefur tilefni til að ætla að rangt hafi verið haft eftir M er hún leitaði til læknis á heilsugæslustöðina 9.1.2001. Verður því að telja að M hafi ekki veitt réttar upplýsingar um reykingar sína síðustu 12 mánuðina fyrir töku vátryggingarinnar sem hafði í för með sér að hún var sett í iðgjaldsflokk með þeim sem ekki reyktu. Vanrækti M upplýsingagjöfina með þeim hætti að hún telst ekki óveruleg.

Samkvæmt 2. mgr. 83. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga má fella ábyrgð félagsins niður í heild eða að hluta hafi vátryggingartaki eða vátryggður vanrækt upplýsingaskyldu sína í þeim mæli að ekki telst óverulegt. Við mat á ábyrgð félagsins skal litið til þess hvaða þýðingu vanrækslan hefur haft fyrir mat þess á áhættu, til þess hve sökin var mikil, með hvaða hætti vátryggingaratburður hefur orðið og til atvika að öðru leyti, sbr. 3. mgr. 83. gr. laganna. Þegar litið er til þess að hinar röngu upplýsingar leiddu til þess að M var sett í áhættuflokk með lægra

iðgjaldi en ella hefði verið þykir mega fallast á ákvörðun X um skerðingu bóta á þann hátt sem gert hefur verið. M á því ekki rétt á frekari bótum úr sjúklingatryggingunni.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á frekari bótum úr sjúklingatryggingu sinni hjá X.

Reykjavík, 26. júní 2012.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.